

Masimo Ćeci

NOVA ITALIJANSKA POEZIJA

(izabrao i s italijanskog preveo Dejan Ilić)

ČAS DOCNIJE

*

A onda se najednom sve zatreslo,
i zidovi su počeli da se raspadaju
i uzbunjuju insekte koji su živeli unutra.
Nema više rada, govorili su nam
kroz osmeh, nema više osećanja kadrih
da nas privole ovim stolicama, ovim zidinama,
tišina koja se čuje kako govori samo kad
primetiš da vreme protiče, ili se setiš nekog.
Trebalo je odgovoriti,
spremiti na brzinu kofere, ugurati
bleskove platforme, profil brežuljaka,
prostoriju s tri zida prohođenu otkucajima,
beskrajan grad i snežne sobe.

Svaki put dođe nešto kao morski vetar,
oprostaj ili osuda,
koji nam očvrsne leđa i zapali nas
bolom, treba mu se pokoriti, ponovo reći da,
dok nam čupa lica iznad zidova koji se otiskuju.

*

Zato što u prećutanom
tonu koji taktira svakodnevno
vreme postoji neizmeran
šum otkucajâ, jedno mnoštvo

VRT

osoba koje su čuvši taj zvuk
pogasile svetla, stavile
katance, pritisle devet brojeva
koji čine jednu adresu –
to ponavljaju
udari zvonâ: da su vreme
oči i šake koje se rukuju,
udaljeni glasovi koji izriču
pozdrav, dvostruki protok
krvi u telu...

SEĆANJE NA JEDNU ZEMLJU

Ova zemlja je teška od sećanja:
od zgrada na obali mogu se izbrojati
svetli obrisi brežuljaka, ka zapadu,
i godine koje prolaze ne menjaju
predeo, mrežnjača je zamorena
svetlošću ili polukonusom senke
posmatranim oduvek – sa smenom
sezona menjaju se glasovi ptica: s godinama
svetla što obasjavaju polumračnu kotlinu
između kuće i rive, koridor
od balkanskih snegova i osvitâ.
Ima mudrosti u ovom
trajanju zemlje, u nemoj odluci
stvari koje ostaju. Čak i u bremenu
koje postaruje crte lica, ima mudrosti:
prolaze ljudi, predaju se prostoru,
i dok to čine postaju uvereni
da je prolaženje jedini razlog
da se bude na svetu. Neverovatno je
što će nas sve nadživeti: obrađena zemlja
izgubiće svaki oblik i postaće
ponovo šikara, kao što je dedin auto,
ostavljen napolju, u svojim farovima krio
dva osinja gnezda, a poljski se slak,
dopuzavši iz povrtnjaka, oplitao
oko njegovih točkova na zaravni,
tražio ga za sebe.

VENERA ISPRED SUNCA

Materijalnost egzistencije jeste
izvesna stvar: na podovima ili ispod kreveta
klupka prašine skrivaju
sićušne organizme, koji, pod mikroskopom,
pokazuju oklope ili druge komade ugljenika,
istog onog u dijamantima, olovkama,
i radioaktivnom izotopu C14 koji omogućuje
da se datira nemoguće za datiranje –
pa kad gledam Veneru
koja kao mladežom šara bleštavu
površinu sunca pomislim na to koliko
je konačno beskonačno i obrnuto,
na to koliko deljenja s dva
dopušta jedno, grinja
atom kvark.